

no. 4
'58

„SUNRISE” ARTIKELENREEKS

(voor leden en belangstellenden)

Uitgave: Theosophical University Press, Pasadena, Calif.

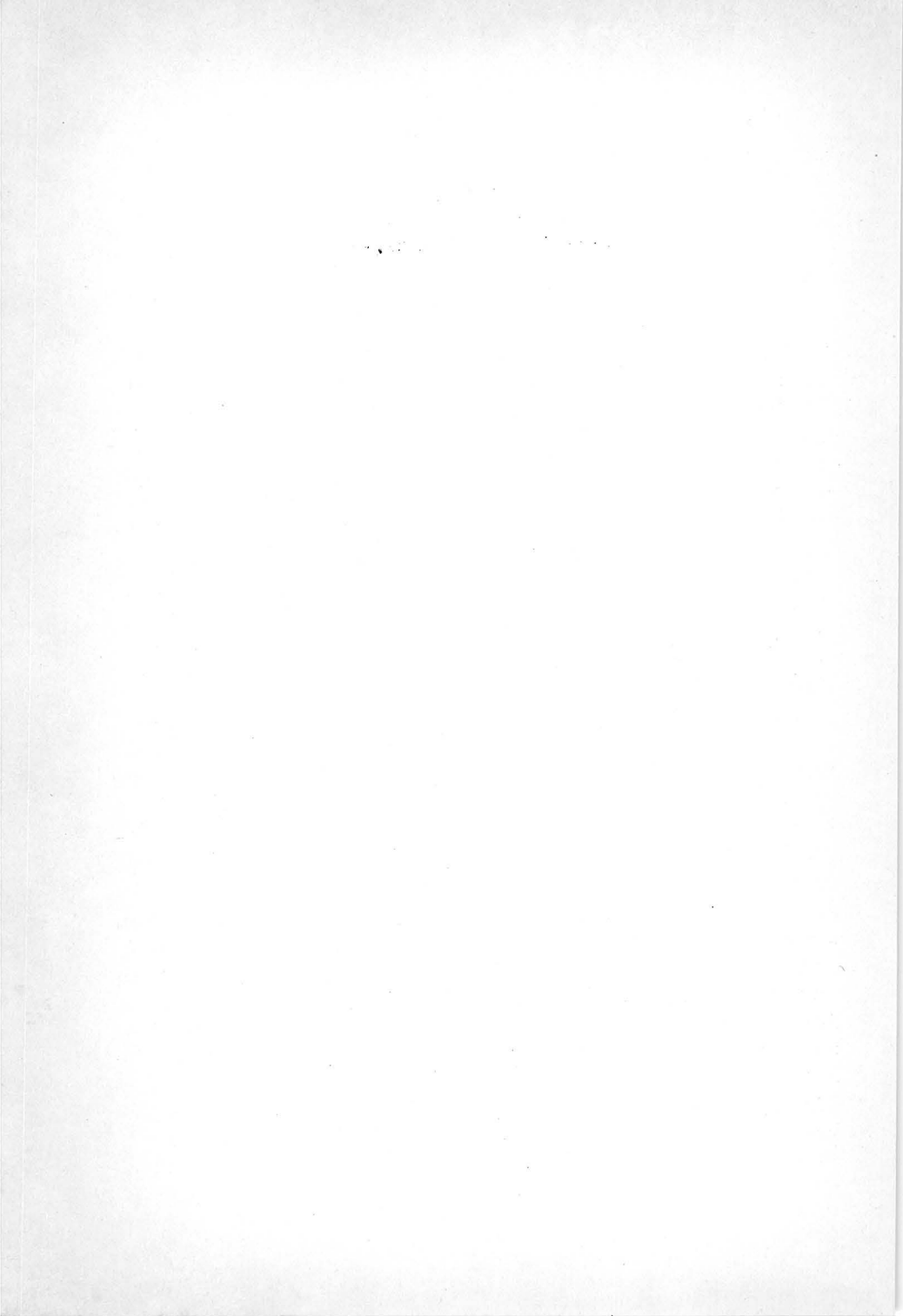
Voor Nederland:

J. P. Brakel, Ananasstraat 98, Den Haag

De inhoud van dit blad bestaat uit vertaalde artikelen uit het tijdschrift „SUNRISE” dat uitgegeven wordt door de Theosophical University Press, Pasadena, Californië. Belangstellenden die deze vertalingen regelmatig wensen te ontvangen kunnen zich wenden tot J. P. Brakel, Ananasstraat 98, Den Haag. Zij die zich voor het tijdschrift „SUNRISE” zelf interesseren kunnen een proefnummer aanvragen bij bovengenoemd adres.

S U N R I S E
-artikelenreeks.-

No.4.

ONS AANDEEL IN DE TOEKOMST.

Temidden van alle verontrustende onenigheden en spanningen op onze nietige planeet, die zich in haar vastgestelde baan voortbeweegt, schijnt de invloed van een enkel persoon wel uiterst gering te zijn. Weinigen onder ons zullen ooit in de positie verkeren dat zij op duidelijke wijze 's werelds lot kunnen veranderen, of een belangrijke stoot kunnen geven aan de loop der geschiedenis. Het is dus heel gewoon dat wij er toe komen grote beslissingen aan anderen over te laten en al gauw tot ons zelf zeggen: "Ach hier kan ik toch niets aan doen, de menselijke aard verandert immers zo weinig."

Jaren geleden maakte onze geschiedenisleraar een opmerking, die ik nooit heb vergeten. Hij zei: "Het doet er weinig toe hoe men formeel iets op touw zet, als de mensen die het ten uitvoer brengen goede eerlijke mensen zijn, zal het slagen." Ik heb daar lang over nagedacht en ben er vast van overtuigd, dat het een gezond beginsel is; het heeft zijn uitwerking op die fundamenten waarop een groots bouwwerk van menselijke vooruitgang kan worden opgetrokken. Indien ieder van ons betrouwbaar en oprecht is en aan anderen denkt, zal alles wat wij doen vanzelf de geest van die eigenschappen ademen.

Om een wat alledaagse analogie te gebruiken, die wel waard is te worden herhaald: een klein beetje gist verricht bijna een wonder door een grote hoeveelheid deeg te doen rijzen. Datzelfde

geldt voor een enkeling in zijn familie- en vriendenkring. De invloed van zo iemand kan niet worden gemeten en wij moeten nooit vergeten, dat enkelingen gemeenschappen vormen, gemeenschappen naties en naties tenslotte onze wereld. Maar alles begint bij de enkeling.

Ieder van ons heeft dus een belangrijk aandeel in het vormen van de toekomst en het veiligste beginpunt zijn wij zelf. Dat dit een indrukwekkende taak kan worden is niet te veel gezegd, vooral wanneer we beginnen in te zien wat de betekenis is van ieder moment en de opeenvolging van onze dagelijkse verantwoordelijkheden. Er is gezegd dat: "Hij die zich zelf overwint groter is dan iemand die volkeren overwint."

Het is een waardige taak en het getij is met ons. Wij moeten voorwaarts gaan. Ieder van ons telt mee.

-L.Merkel

vertaald uit:
Sunrise Juni 1958.

HET LIJDEN BELOONT ZICHZELF.

Op het gebied van de godsdienst, wetenschap, opvoeding, kunsten en nijverheid heeft men een plaats ingeruimd voor bepaalde wetten; maar vreemd genoeg wordt het menselijk leven, waarin al deze dingen samenkomen, beschouwd als een zaak van toeval of van blind noodlot. Het gebruikelijke motief tot handelen is datgene te doen wat men noodzakelijk doen moet, of als men vrij is te kiezen, te doen wat men het liefste doet. Met de gedachte, dat de mens als één van de centrale factoren in het heelal aan universele wetten van groei en teruggang, reactie zowel als actie, is onderworpen, wordt zelden rekening gehouden; toch kan misschien juist daarin de oplossing tot zijn pijn en angst liggen. De moderne analytische geest, die in kleinigheden en uiterlijkheden opgaat, heeft volkomen over het hoofd gezien, dat het morele en geestelijke leven van de mens logischerwijze evenzeer door wetten beheerst moet zijn als zijn stoffelijke functies.

De diepere betekenis van groei, die zich voltrekt van het ene leven naar het volgende, geeft een bevredigende sleutel tot de zin van het lijden. In het heldere licht van deze waarheid wordt geen enkele ervaring gevoeld als noodlottig of beslissend. Het heden is altijd een moment en het resultaat van ons eigen verleden en kan daarom het beginpunt worden van betere omstandigheden in de toekomst. Na het heden te hebben gemaakt tot wat het is, maken wij de toekomst tot wat het worden zal. Als schepper van onze eigen omstandigheden kunnen we ons voorstellen om vele oude euvels te vermijden door te

onderzoeken, waarin we vroeger gefaald hebben. Het is inderdaad waar, dat wij niet voor, maar door onze fouten worden gestraft, en het is evenzeer waar, dat wij niet voor, maar door onze deugden worden beloond.

Was de mens geleerd dat hij een onsterfelijke ziel is, dan zou deze kennis van zijn essentiële goddelijkheid de mensheid een ruimer en een moediger levensinzicht hebben gegeven. In plaats van zijn huidige onzekerheid en vage vrees voor het onbekende, zou hij krachtig op de uitdaging van alle beproevingen, die het leven te bieden had, antwoorden. Moeilijkheden zouden gezien worden als grotendeels zelf-teweeggebracht en daarom als een gelegenheid om het sluimerende vermogen ze het hoofd te bieden en te boven te komen, tot ontwikkeling te brengen. Iedere ervaring zou hem een nieuw besef van vrijheid geven en hij zou zich de meester en niet de slaaf van de omstandigheden weten. Als leed hem treft zou hij niet reeds half overwonnen zijn door zijn vrees er voor, want hij zou er op vertrouwen, dat de pijn van minder betekenis zou blijken te zijn dan de winst.

De ervaring zelf is vaak gemakkelijker te dragen dan de vrees er voor. Het verwende kind bij voorbeeld, dat zich bezeert of dat verdwaald is, is overgeleverd aan de genade van pijn en eenzaamheid. Vrees vergroot zijn leed. Door zijn opvoeding heeft hij geleerd uit te zien naar hulp van anderen en weet niet hoe uit eigen kracht te putten. Een ander kind, dat zelfvertrouwen heeft, zou onder die omstandigheden aangespoord worden aan de pijn weerstand te bieden of het onbekende terrein vrijmoedig te onderzoeken. Hij voelt dat hij nog steeds het middelpunt van zijn wereldje is en dat hij verloren vrienden of andere gauw zal vinden.

Met ons oudere mensenkinderen blijkt het veelal hetzelfde te zijn. De verwende lagere natuur deinst terug voor harde of onaangename situaties of voor iets nieuws dat haar niet de oude bevrediging kan verschaffen. Ze verkiest het vertrouwde contact met haar beperkingen, gevoelens en verlangens boven het verlies van haar macht door een grotere vrijheid voor de werkelijke mens. Door haar eigen tranen en jammerklachten wordt ze blind en doof voor de waarheid, die voor haar ligt. Ze geeft alles behalve zichzelf de schuld voor de moeilijkheden die komen; en probeert zelfzuchtig overal verlichting en geruststelling te vinden, behalve in zichzelf.

Een mens moet geloven, dat hij een ziel is om de zielekracht te kunnen oproepen, die de theologie met zoveel twijfel en vrees heeft omhuld. Niets anders dan een bewust weten dat hij goddelijk is kan de kleinerende vrees overwinnen, die eeuwen lang de expressie van zijn hogere natuur heeft belemmerd en verlamd. Het besef, dat zij zielen zijn, maakt gewone mensen tot goden en helden. Wie zichzelf kent als een ziel, die de vleselijke mens tracht te vervolmaken, beziet zijn eigen lijden rustig. Hij weet, dat als hij de prijs betaalt, hij de beloning zal ontvangen - in feite zijn eigen beloning zal zijn. Zoals Paulus heeft gezegd: "Want ik meen, dat het lijden van deze tijd niet te vergelijken is met de heerlijkheid, die in ons geopenbaard zal worden." Hij zei niet, dat de heerlijkheid aan ons geopenbaard zou worden, maar in ons, en toonde daarmee aan, dat hij het oude beginsel van 's mensen vermogen volmaakt te worden, onderschreef.

Als we even verlangend waren te weten wat de werkelijke oorzaak van het lijden is als wegen te vinden om er aan te ontkomen, zouden we naar mijn mening één van de mysteriën van het leven

zelf leren kennen. Nu wij, als zondaar of heilige, moeten lijden, zouden wij er goed aan doen de beloning op te eisen, die wij door onze ervaringen hebben verdiend en voor een bewust doel te lijden. Pijn is een noodzakelijke bescherming en een waarschuwing - een beveiliging tegen het voortgaan verkeerd te handelen en het herhalen van oude fouten. Er ligt een heilige verantwoordelijkheid in alle ervaringen, maar vooral in die, waarin het lijden de waarheid scherp omlijnd heeft. Voor de moedigen is er een compensatie in het lijden, dat hun iets schoners geeft dan het wegneemt. De diepste smart kan de oppervlakkigheden van onze natuur wegvagen en de rijkdommen van ongepeilde diepten tonen.

-Lyman Roberts

vertaald uit:
Sunrise Juni 1958.

RONDETAPEL

Notities van een Discussie over Aspiraties en hun reacties.

Vraag: Mij houdt de praktijk van het leven het meest bezig, ik bedoel de poging de geestelijke beginselen die we kennen tot een wezenlijke factor in mijn denken te maken, maar de ervaring heeft geleerd dat dat heel moeilijk is. Ik begrijp dat men kalm moet zijn en dat men de zelfzuchtige neigingen door de hogere moet laten overwinnen, maar zo nu en dan schijnen er verschillende invloeden aan het werk te zijn, die stuk voor stuk de boventoon willen voeren, waardoor mijn persoonlijkheid een soort slagveld wordt. Ik weet wel dat het niet verstandig is krampachtig te streven naar zelfverbetering, maar moet er aan de andere kant toch niet altijd bewust getracht worden de aantrekking van de zelfzuchtige kant van de menselijke natuur te overwinnen?

Commentaar: U hebt een eenvoudige vraag gesteld, maar het antwoord voert ons tot de grondslagen van die blijvende geestelijke beginselen die alles in de natuur, de mens inbegrepen, hebben doen ontstaan. De hele uiterlijke gesteldheid van ons leven bijvoorbeeld, is niet anders dan de culminatie in het heden van onze gedachten en daden van het lange verleden. Wat heeft ons gemaakt tot wat wij nu zijn, met onze tekortkomingen en onze kracht, onze teleurstellingen en onze hoop? Dat is de kwaliteit van het totaal aan motieven die onze daden - en in de eerste plaats onze gedachten - hebben geleid, sinds wij als

ontwakende menselijke zielen bewust zijn begonnen te kiezen tussen goed en kwaad, zwakheid en kracht en tussen zelfzucht en altruïsme. Het slagveld is dus niet de persoonlijkheid of het hoger zelf, maar die arena van de geïncarneerde ziel die dit menselijk lichaam gebruikt als middel van ervaring en daarbij overschaduwde wordt door een god-lichaam of het hoger zelf.

Als wij ons bewustzijn kunnen doordringen van het feit dat alle actie, alle karma zo U wilt, gekleurd wordt door het motief, dan zullen we beter het gebod gaan begrijpen "laat het motief voor de handeling in de handeling zelf liggen en niet in de daarmee samenhangende gebeurtenissen." Op het moment dat we het motief in de gebeurtenissen leggen, in de vruchten van handeling, verplaatsen wij het van het universele naar het bijzondere; we zaaien zaden van gehechtheid en maken ons zorgen over bepaalde gevolgen, in plaats dat we deze gevolgen overlaten aan de zorg van de universele wet, die voor rechtvaardige compensatie zorgt.

Gevolgen op zichzelf zijn van secundair belang. Groei komt niet tot stand door de gebeurtenissen. Zij zijn statisch van moment tot moment, omdat ze niet anders zijn dan de gevolgen van bepaalde handelingen. Handelen zelf is nooit statisch. Alle vooruitgang vindt zijn oorsprong in de een of andere soort handeling, mentale, psychologische, stoffelijke of geestelijke. Wanneer al onze handelingen door de juiste motieven worden geïnspireerd, is er geen reden ons zorgen te maken over de vruchten van onze handelingen; zij zullen automatisch van dezelfde kwaliteit zijn als het oorspronkelijke motief. Daarom moeten wij de wacht houden bij de poort van onze gedachten en moeten wij onze motieven onderzoeken in een poging de aard er van duidelijke

lijker te onderscheiden. Hierdoor zullen de krachtgevende elementen van het hoger zelf worden aangetrokken.

Vraag: Dat is nu juist wat zo moeilijk schijnt. Is het voor de meesten van ons niet een onmogelijke taak?

Commentaar: Niets is onmogelijk voor de omhoogstrevende ziel, als we het vertrouwen niet verliezen in zijn vermogen om te slagen. Maar als we dit alles te angstvallig bekijken en onszelf en onze omstandigheden met een bezwaard gemoed bezien, zullen we naar verhouding onze weg moeilijker maken. We moeten onze verantwoordelijkheden ernstig nemen, maar onszelf nooit; want een gezond gevoel voor humor bij onze eigen mislukkingen is één van de voorwaarden van vooruitgang. Van niemand wordt verwacht, dat hij de toppen in één dag zal bereiken of dat hij alle heldendaden van Hercules in één leven zal verrichten. Hoe meer we bewust beginnen te werken op de manier waarop ons hoger zelf werkt, hoe dichter we bij ons doel zullen komen en hoe meer hulp we zullen ontvangen op dat "rechte en smalle pad", dat door iedereen moet worden gegaan, die uiteindelijk het kleine zelf wil overwinnen. Het vereist vastberadenheid en een krachtig idealisme, maar misschien boven alles geduld, met onszelf, met anderen en een oneindig geduld met de goede Wet.

Vraag: Ik schijn altijd het gevoel te moeten hebben, dat ik niet geschikt ben; niet dat ik niet genoeg probeer, maar dat ik niet genoeg ben. Dat maakt me nogal ongeduldig tegenover mijzelf en anderen. Er is altijd iets dat me voortdrijft en ik schijn niet te weten wat ik

daaraan moet doen. Wat moet ik beginnen met die subtiele aansporingen?

Commentaar: Dat is niets onnatuurlijks en ook niets verkeerd, als men het kan zien als één van de opvolgende stadia van vooruitgang, waar ieder oprecht mens doorheen moet. Maar welke aandrang Uw hoger zelf ook moge uitoefenen, het is een en al geduld en het stelt geen tijd-limiet aan de pogingen van de ziel te ontdekken wat zijn eigenlijke rol is in het grotere levensdrama. U mag U gelukkig prijzen dat U zijn aansporingen voelt, of die licht of krachtig zijn; en U hoeft dit niet als een last te ondergaan wanneer U eenmaal hebt begrepen, dat de vonk van Goddelijke Intelligentie, die in het hart van Uw wezen is belichaamd, zijn pogingen om verlichting te brengen nooit zal opgeven. Maar als wij als menselijke wezens niet bewust met dit feit rekening houden, zullen wij ons nodeloos kwellen door onze twijfel aan eigen kracht en onze energie verkwisten aan bijkomstige zaken.

We hebben allemaal een zekere voorstelling van het doel dat voor ons ligt en des te vollediger die wordt, des te begrijpelijker wordt ook het doel. Onze problemen ontstaan als we trachten dit doel in één sprong te bereiken. Dat gaat niet en als we het proberen halen we ons onnodige moeilijkheden op de hals. We voelen ons dan verschrikkelijk eenzaam, alsof we volkomen verlaten zijn, terwijl we in werkelijkheid helemaal niet alleen zijn. Ontelbare anderen trekken evenals wij naar hetzelfde doel, ieder trachtende op zijn wijze "het lagere door het hogere te verheffen." Hoewel we niet altijd behoeven te slagen, kunnen we vertrouwen hebben in de rechtvaardigheid en het mededogen van de Wet, en weten dat ieder van ons elk moment op-

gewassen kan zijn tegen de eisen van het ogenblik.

Vraag: Toen ik voor het eerst kennis maakte met de gedachte van wedergeboorte en karma werd alles duidelijk en begon het leven betrekkelijk gemakkelijk te worden. Dat dacht ik tenminste. Toen begonnen er allerlei conflicten te ontstaan .... Waarom lacht U?

Commentaar: Niet om U, maar met U; eigenlijk om mijzelf, omdat ik zo precies begrijp wat U bedoelt. Als we voor het eerst die prachtige gedachten begrijpen en de schoonheid beseffen van het patroon, dat de godheid weeft wanneer ze de menselijke ziel als een weefspoel heen en weer schiet in en uit incarnatie, betreden we dit pad met onuitsprekelijke vreugde. Maar dan schijnt het plotseling alsof de hel losbarst. Het lijkt alsof de omstandigheden wraak op ons nemen om ons ogenschijnlijk blinde vertrouwen dat we stellen in die dingen waar ons ware zelf om vraagt, maar die, naar we later merken, zo moeilijk in praktijk te brengen zijn. Er is iets in ons dat de ontdekking van onze grotere verantwoordelijkheid - niet alleen tegenover dingen buiten ons maar tegenover ons hoger zelf - met vreugde begroet, maar de persoonlijkheid blijft in opstand komen. Het innerlijk zelf is echter steeds waakzaam; en juist zoals bij de spin en de vlieg, gaan eenmaal onze ogen open en zien we, dat we er toe hebben bijgedragen, dat het hoger zelf ons volledig in het web van onze ware bestemming heeft verstrikt. Daar zitten we - om er nooit meer uit te komen, bewust en uit eigen verkiezing overgeleverd aan de genade van onze hogere neigingen - maar vreemd genoeg een genade, die getemperd wordt

door onze eigen houding ten opzichte van die verstrikking. Als we opzettelijk proberen de invloed van deze neigingen te ontgaan, raken we hopeloos verward in het net van onze eigen begeerten. Maar wanneer we maar iets zien van het patroon, dat deze goddelijke impuls voortbrengt, worden we een vrijwillige medewerker bij het werven van het grotere ontwerp.

Het allerlaatste wat we daarom moeten doen is trachten de processen van de Natuur te verhaasten. Het pad van geestelijke groei wordt niet afgebakend door onderscheidingstekens en diploma's; en zelfs het eenvoudige herkennen en aanvaarden van de betekenis van het beginsel van universele broederschap is een uitdaging, die reacties oproept en kansen meebrengt om de oprechtheid van onze overtuiging te bewijzen.

Niemand kan het geestelijk leven van een ander oproepen of leiden. Als ik bijvoorbeeld in mijn verlangen met anderen te delen, wat ik als heilige waarheid zie, iemand zou aanmoedigen het pad van groei te vlug te bewandelen, dan zou dat verkeerd zijn. De ziel van elke aspirant moet zich op natuurlijke wijze kunnen ontwikkelen, zoals de bloembladen van een roos en moet niet geforceerd worden in een broeikas van over-aspiratie. Karma zelf geeft meer dan genoeg gelegenheden voor ieder's groei, maar niet zodra begeven wij ons buiten onze natuurlijke mogelijkheden of we geraken in verwarring omdat we figuurlijk gesproken in de ruimte hangen zonder contact met de vaste grond van onze eigen innerlijke kracht om ons te steunen.

Vraag: Ik zou graag een vraag willen stellen, die een beetje afwijkt van de opmerkingen van Henry. In de gewone ervaringen van het leven is onze eerste reactie dikwijls heel persoonlijk en

zelfzuchtig; maar later besef je dat je van werkelijke hulp kon zijn geweest in een bepaalde situatie als je niet te persoonlijk was geweest. Dan zeg je tot jezelf: "Ik zal proberen onpersoonlijk te reageren en alle moeilijkheden zo bekijken, alsof ze slechts in schijn onrecht zijn dat mij is aangedaan." Nu heb ik gemerkt, dat het mogelijk is die houding aan te nemen na het voorval. Maar conflicten blijven komen met de neiging weer in het zelfde spoor te geraken hoe verschillend de omstandigheden telkens ook mogen zijn. Mijn vraag is daarom, hoe moet ik afkomen van mijn persoonlijke wil en verlangens die mij voortdurend in moeilijkheden schijnen te brengen ondanks mijn werkelijk oprechte pogingen?

Commentaar: Er zijn hier twee of drie verschillende factoren bij betrokken. Er steekt geen kwaad in het hebben van verlangens. Ja; men moet een persoonlijke wil hebben om die tot het instrument te maken voor het uitvoeren van de opdrachten van de geestelijke of hogere wil, maar ze moet de dienaar en niet de meester zijn. De problemen komen als we onze verlangens verder laten reiken dan onze behoeften. Verlangens op zichzelf is niet verkeerd; zonder begeerte zou er niets kunnen groeien en leven. Ja zelfs geen heelal met alles wat er in is zou kunnen ontstaan zonder de drang en de begeerte van de godsvonk daarbinnen, om te evolueren en grotere ervaringen op te doen.

De tweede factor is, dat het in dit stadium van evolutie zelden zal voorkomen dat iemand altijd en ogenblikkelijk elke situatie kan bezien in het licht van het hoger zelf. In de meeste gevallen komt de les, die we uit elke ervaring trekken, eerder na de gebeurtenis, dan er voor. Maar het is de houding die wij tijdens en na zulk

een ervaring hebben die meewerkt het kanaal van bewustzijn te vormen, dat we voor elke volgende gebeurtenis gebruiken. Laten we daarom proberen te voorkomen dat de gedachte van een ernstig conflict in ons bewustzijn binnendringt. Op het moment dat er sprake is van een conflict, is er weerstand; en zodra krachten zich tegenover elkaar stellen, zijn er grotere obstakels te overwinnen. Het accepteren van conflicten als onvermijdelijk zal U slechts in verwarring brengen wanneer U nadenkt over die situatie, waarin U naar Uw gevoel tekort geschoten bent.

Sprekende uit mijn korte ervaring zeg ik daarom, dat we moeten trachten tegen elke gebeurtenis die plaats vindt opgewassen te zijn, zonder ons zorgen te maken over de gevolgen. Maar wanneer U daarna de zaak overdenkt, laat dat dan een rustige herwaardering zijn van de eigenschappen en motieven die die gebeurtenis veroorzaakten - niet een geconcentreerd nauwkeurig onderzoek van elk aspect ervan, maar een rustig, harmonieus, ongedwongen gesprek of liever gedachtewisseling tussen U en Uw hoger zelf. Dan zullen Uw gedachten op natuurlijke en spontane wijze precies tot zich trekken wat nodig is om Uw begrip aan te vullen. Waarachtige overdenking is niet anders dan een uitwisseling van gevoelens tussen U en Uw hoger zelf.

Vraag: Maar zullen er niet altijd conflicten blijven bestaan tussen onze persoonlijke verlangens en dat waarvan wij innerlijk weten dat het goed is?

Commentaar: Er zou altijd in de menselijke ego het verlangen moeten bestaan de voorkeur te geven aan de invloeden van het hogere boven die van het lagere. Alles is paradoxaal en hoewel

het waar is dat op het moment dat we besluiten tot de ene of andere weg het conflict ophoudt, toch is er voortdurend een neiging tot conflict; we kunnen het conflict aanmoedigen of ontmoedigen. Als er geen besluiteloosheid is kan er geen conflict zijn; wanneer we dus in ons bewustzijn het binnendringen van een conflict gewaarworden, weten we dat we weifelen met een beslissing. Het is een feit, dat we maar al te vaak de gevolgen van een conflict kunnen stoppen door de lagere weg te kiezen, maar dat is.....

Vraag: Niet altijd.

Commentaar: Niet altijd, de Goden zij dank ! En dat is vooral waar wanneer we eenmaal ons ware zelf hebben leren kennen, in hoe geringe mate ook, want de opwekkende invloed daarvan houdt nimmer op. Er moet dus een zekere mate van conflict zijn zolang men niet besloten heeft de wil van het hogere te volgen of toe te geven aan de grillen van het lagere. Het houdt allemaal nauw verband met geboortepijn en behoort bij de geboorteweën van de ziel, die zich volledig openbaart, wanneer ze bewust het pad van waarheid zoekt uit onzelfzuchtige motieven. Dat geldt voor elk gebied van bewustzijn, vanaf het dierlijke deel van de mens tot het hoger zelf, dat een groter begrip geboren tracht te doen worden. Zelfs bij de stoffelijke geboorte treden conflicten en pijn op, het conflict tussen dat element in de natuur dat er op gericht is de geboorte van het kind tegen te gaan en de innerlijke drang in de ziel van dat kind om een ruimer gebied van ervaring en groei binnen te treden.

Vraag: Hoe verklaart U het feit, dat des te

Krachtiger men iets probeert, het des te moeilijker wordt? Net als wanneer iemand besluit om niet te roken of te drinken of iets anders na te laten, dat een vaste gewoonte was geworden; dan lijkt het wel alsof alle duivels in de hel je met geweld van zo'n besluit willen afbrengen. Het lijkt soms alsof er een koorts door je heen raast en alles in wanorde brengt. Hoe verklaart U dat?

Commentaar: Er is een oud gezegde dat luidt: Onze moeilijkheden houden gelijke tred met onze aspiraties. Hebt U ooit van de uitdrukking gelofte-koorts gehoord? Nee? Nu, dat is een uitstekende term die precies beschrijft wat U hebt ondergaan: de koorts van de reacties, die over iemand komen nadat hij zichzelf heeft beloofd een of andere gewoonte af te leren, of wanneer hij het verheven besluit heeft genomen het hogere te volgen in plaats van het lagere, het onzelfzuchtige in plaats van het zelfzuchtige. Men hoeft niet een formele eed te doen, maar de stille geloften die men bewust tegenover het hoger zelf doet, hoe geheim ook, zijn niettemin bindend. Op het moment dat iemand een dergelijke gelofte doet zegt het leven: bewijs je oprechtheid, bewijs de echtheid van je verlangen. Hoe krachtiger de aspiratie naar verbetering, hoe dynamischer stellen we de weerstand in werking tegen verandering van een oude en gevestigde waardemeter. Dan treedt inderdaad een soort koorts op en soms schijnt het alsof we plotse-ling onder een lawine van struikelblokken worden bedolven - soms met positieve invloed soms met negatieve. Als we bezwijken voor de negatieve reactie, beginnen we ieder ander te laken voor wat er verkeerd ging en weldra werken we onszelf hoe langer hoe dieper in de poel van verwarring.

Aan de andere kant bestaat er een positieve soort koorts, die deze reacties niet tracht te verhaasten maar die ze ziet als gelegenheden tot zelfoverwinning, hoe pijnlijk ze soms ook zijn - zoals iemand te vergeven die U werkelijk kwaad heeft gedaan in de ogen der wereld of in de ogen van Uw persoonlijkheid. De positieve onpersoonlijke houding zal de mens, die de ervaring ondergaat, altijd sterker maken en ook helpt ze hen die, bewust of onbewust, betrokken waren bij de obstakels die de oorzaak van de moeilijkheden waren; terwijl bij de negatieve soort reactie de neiging bestaat, dat men de ander benadeelt in plaats van hem te helpen.

Eenvoudig gezegd, de krachtige aspiratie om Uw karakter te verbeteren zet een tegenstroom in werking van oude overtuigingen en gewoonten en brengt U een even sterke reactie. Daar komt het op neer en niemand dan Uzelf is er de oorzaak van. Wij zelf roepen het op als we het besluit nemen een trede hoger te klimmen op de ladder van geestelijke evolutie. Daarom hebben alle leraren in het verleden gezegd: Streef en blijf streven, maar niet te hard. Haast U langzaam, omdat wanneer we ons vermogen gelijke tred te houden met ons verlangen naar geestelijke groei niet juist taxeren, we ons onbewust meer op onze hals kunnen halen dan we kunnen verwerken. Als ons motief om meer kennis te verkrijgen gekleurd is door geestelijke zelfzucht, kan de reactie zo intens worden, dat we tot de ontdekking komen dat we ons enige tijd van ons doel af bewegen. Maar als onze aspiratie zuiver is, voor zover wij daarin slagen, dan moeten de moeilijkheden die komen worden verwelkomd als een beproeving van de kracht van onze toewijding.

Het is iets prachtigs, want het is het pad

van groei; maar voor deze reacties worden geen speciale omstandigheden geschapen. En ook behoeft men er niet bezorgd of bevreesd voor te zijn. Alles wat we moeten doen is niet te veel te haasten. Karma zegt ons hoe snel we moeten gaan als we op natuurlijke wijze trachten te leven en niet proberen onszelf voorbij te streven.

Vraag: Uw antwoord bevredigt me maar er is nog een andere kant aan die me al een poosje heeft bezig gehouden. Hoe kan men afkomen van gedachten, waarvan men weet dat ze verkeerd of zelfs verschrikkelijk of destructief zijn?

Commentaar: Wanneer iemand bewust probeert te leven in overeenstemming met zijn hogere impulsen, zal hij ongetwijfeld bemerken dat hij allerlei gedachten heeft, soms werkelijk slechte. Hoe kan ik dat anders toelichten dan met de term karmische impulsen? Toen U of ik bijvoorbeeld nog niet werkelijk het verlangen hadden ons karakter te verbeteren of voor broederschap en de mensheid te werken, beseften we niet dat we iets moesten doen aan ons zelf. We wisten misschien niet eens dat we een hoger zelf bezaten dat ons aanspoort. Maar toen we tenslotte ons zelf gingen leren kennen, wisten we dat we met ons leven iets scheppends, iets nuttigs wilden doen.

Juist dat besef en de daarmee vergezeld gaande aspiratie kunnen zo krachtig zijn geweest, dat ze niet alleen de koorts van reactie veroorzaakten, maar ook een aardverschuiving van intensere ervaringen - onze oude gedachten en gevoelens, onze gewoonten van lichaam, ziel en geest - allen afkomstig uit de voorraadschuur van indrukken uit het verleden, die er op uit zijn hun kracht op te gebruiken. Allerlei gedachten trekken dus door ons bewustzijn heen, sommigen mooi,

anderen neutraal en weer anderen slecht, en zij zullen naar ons blijven terugkeren totdat we precies hebben begrepen wat zij zijn en wat we er mee moeten doen.

Vraag: Maar wat kunnen we beginnen met die slechte gedachten als ze terugkomen?

Commentaar: Alle gedachten die tot ons komen zijn gelegenheden, of ze ons een goed of slecht gelaat tonen. Als de zogenaamde slechte gedachten verschijnen, loop er dan niet voor weg, maar zie ze goed aan en probeer ze een injectie te geven van ons nieuwe inzicht in de dingen en laat ze dan maar hun weg vervolgen.

Vraag: Maar hoe moet je dat doen?

Commentaar: Als U een cake bakt of een maaltijd klaar maakt, dan proeft U wat U maakt om te zien of er genoeg zout of suiker of kruiden in zitten en U voegt er dat aan toe wat het nog nodig heeft om goed te worden. Welnu U kunt ook afstand nemen van Uw gedachten en ze bekijken, ze "proeven" figuurlijk gesproken. Uw reactie zal U zeggen of ze te zuur of te zoet zijn. Ja, we kunnen net zo goed gedachten hebben die te zoet zijn als omgekeerd; we kunnen te opgetogen zijn over een of ander plezierige gedachte en dat kan net zo'n negatieve invloed hebben op onze vooruitgang als een onprettige gedachte. De middenweg is daarom de beste.

Hoe onze gedachten aan te pakken? Waarom er geen gewoonte van te maken onze gedachten te "proeven"? Niet letterlijk natuurlijk, maar ze onderzoeken of beproeven voor we ze vragen in ons bewustzijn te blijven. U kunt verwachten

dat allerlei gedachten uit het verleden terugkeren. Niemand van ons is immuun, zo nu en dan zelfs niet voor de meest verschrikkelijke gedachten, want de mensheid heeft een lange tijd geleefd sinds de dagen van de Hof van Eden en we zijn betrokken geweest bij heel wat daden en gedachten, die verre zijn van wat we thans als normaal beschouwen. De gevolgen van die langvergeten verkeerde gedachten hebben wij voor het grootste deel verwerkt, maar zolang als hun vermogen om ons te beïnvloeden niet volkomen verdwenen is, hebben we nog met de staart van hun komeet, bij wijze van spreken, te maken. Des te meer de oorspronkelijke kracht van die gedachten verbruikt is, des te milder wordt de invloed bij hun cyclische terugkeer. Telkens als zij weer tot ons komen kunnen we onze houding er tegenover veranderen en zo hun vermogen, om ons uit het evenwicht te brengen, verminderen.

Zet ze nooit van U af zonder ze te onderzoeken. Als U probeert ze te negeren en het gevoel hebt, dat U alle kwaad krachtig kunt afwijzen, zullen ze geneigd zijn met groter kracht op Uw bewustzijn te gaan inwerken. Maar als U ze rustig en kalm aanziet voor wat ze zijn bent U hun meester. Daarom moet U kwade gedachten niet negeren of haten; dat is bijna even destructief als van ze te houden, want liefde en haat zijn de twee krachten die elke indruk sterker maken. Wees vrij van emoties en behandel ze alsof ze een zweer of puistje op Uw arm zijn. U krijgt het gif uit Uw lichaam en het is weer over. Het is niet nodig om je terneergeslagen te gevoelen of ontstemd te zijn, beschouw ze eenvoudig als iets uit het verleden dat nu in een ander licht moet worden gezien; onderzoek ze een ogenblik en als U het gevoel hebt, dat U ze hebt gegeven wat U kunt deze keer, laat ze dan gaan.

Het wonderlijke hiervan is, dat wanneer U op die manier een gedachte tegemoet treedt, zijn tegengestelde of complementaire eigenschap aange trokken zal worden. Zoals elke kleur zijn complementaire tint heeft, zo heeft ook elke gedachte zijn tegenpool. Wanneer de complementaire kleur of gedachte en de oorspronkelijke kleur of gedachte samenkomen, leidt dat opnieuw tot wit of geen kleur.

Vraag: Hoe komt het dat we menen een hoop dingen te begrijpen, terwijl we pas wanneer we ze ervaren ze voor de eerste keer werkelijk begrijpen?

Commentaar: De werkelijke waarheden van het leven zijn zo eenvoudig, dat we er elke dag over struikelen zonder ze te zien, maar wanneer we ze daadwerkelijk gaan toepassen worden ze een levende ervaring en vergeten we ze nooit meer. Alle leven beweegt zich spiraalvormig en dit is vooral van toepassing op gedachten en hun cyclische indrukken op ons karakter als ze tot ons terugkeren. Wanneer U daarom probeert de kwade gedachte, die schijnbaar ongevraagd Uw geest binnendringt, een kleine injectie te geven met de tegengestelde kwaliteit, dan zal dat al zijn vat op U verzwakken; en daarbij hebt U die gedachte niet alleen weggezonden naar een betere toekomst, maar U bent er sterker door geworden. Als een volgende maal de cyclus terugkeert, dan zal de vroegere slechte gedachte meer van die complementaire kwaliteit met zich brengen, die U er aan hebt verbonden. Het is een simpel proces, maar soms moeilijk uit te voeren. Maar ik zou mij nooit laten ontmoedigen.

Een tijdeloze vonk van het goddelijke heeft

zich in ieder van ons geïnvolveerd en nu is het onze verantwoordelijkheid om die goddelijke essentie te evolueren en tot uitdrukking te brengen door middel van het voertuig van menselijk bewustzijn dat het gebruikt. We hebben in het verleden veel meegemaakt en begrepen, maar hebben het niet onthouden. Nu moeten wij de kracht en het onderscheidingsvermogen ontwikkelen om het evolutionaire proces bewust en uit vrije wil te helpen. Alles wat wij hebben ondergaan vormt een deel van ons karma, opgeslagen in de voorraadschuur van onze ziel. Deze herinnering van de ziel kan echter in ons niet wakker worden, als we volkomen gespannen zijn en voortdurend trachten het één of andere bijzondere resultaat te bereiken dat ons verstand ons zegt, terwijl ons hoger zelf wellicht zijn best doet ons duidelijk te maken, dat dat niets voor ons is.

Dit groeiproces komt nooit ten einde en zelfs de goden moeten hun problemen hebben, zij het dan op een hoger gebied. Laten onze pogingen daarom niet te ingespannen zijn, maar laten we innerlijk ontspannen zijn en rustig het karma, zoals het elke dag tot ons komt, onder de ogen zien. Als wij de gehechtheid aan de vruchten van onze handelingen kunnen opgeven, dan zal de gesloten deur, die door onze zelfzuchtige verlangens is geschapen, zich openen en dan zal het licht der waarheid helderder in ons hart schijnen. Ons hoger zelf zal ons krachtiger leiding geven bij het weven van het patroon van onze ware geestelijke bestemming, wanneer wij, als zijn dienaar, meer acht slaan op de invloed die er van uitgaat.

vertaald uit:

Sunrise Juni 1958.

LICHT IN SCHADUW.

Van alle Zaligsprekingen is de tweede: "Zalig zijn zij die treuren" waarschijnlijk wel de moeilijkste om te begrijpen. De andere zijn gemakkelijker te verstaan. De nederigen, de hulpvaardigen, de barmhartigen, de vreedzamen, zij die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, de reinen van hart - hier kunnen we gemakkelijk begrijpen, waarom ze "gezegend" (wat een ander woord voor gelukkig is) worden genoemd.

Zij zijn nl. degenen, die het Koninkrijk der Hemelen in hun eigen leven zullen verwerven; zij zullen de Weg tot God vinden. Maar de treurende? Zij die lijden of door smart worden getroffen? Is er enige reden om hen gelukkig te noemen of aan te nemen dat zij, meer dan anderen, dat diepe, rijke geestelijke leven zullen vinden, waarvan Jezus sprak?

Shakespeare laat één van zijn personages in "As you like it" zeggen: "Zoet zijn de vruchten der rampspoed." Deze woorden worden gesproken door de Hertog, die door een gewetenloze broeder werd verbannen en een toevlucht moest zoeken in het Woud van Arden. En zo worden de Hertog en zijn vrienden genoodzaakt om als vogelvrij verklaarden te leven. Toch betreurt de Hertog deze ommekeer in zijn leven niet; integendeel, dit nieuwe leven bevalt hem beter dan het oude; hij verheugt zich zelfs, dat deze bitter schijnende omstandigheden er de oorzaak van werden, dat hij het simpele leven in het bos moest gaan leiden, ver van de intriges en veinzerijen van het hof. Hier temidden van de onbedorven natuur leert hij de "fluistering

der bladeren, de verhalen der kabbelende beken, de lessen van het gesteente en het goede in alle dingen" pas verstaan.

Maar wij van onze tijd kunnen nu eenmaal niet wegvlugten in een idyllisch natuurleven als het ongeluk ons treft. Wij moeten precies blijven waar we zijn in onze bittere omstandigheden en er ons dan doorheen zien te worstelen. Het is heel mooi om in onze verbeelding weg te vluchten naar een sprookjesbos en te verkondigen: "Zoet zijn de vruchten der ramp spoed", maar veel moeilijker is het dit te ervaren temidden van onze dagelijkse beproevingen. Maar dan wordt ons karakter op de proef gesteld.

Geén mensenleven is ooit geheel zonder moeilijkheden al schijnt het, dat sommigen meer dan hun deel er van krijgen. Ziekte, verdriet en dood treffen ieder gezin. Financiële achteruitgang komt in menige familie voor. Zorgvuldig be- raamde plannen mislukken en innig gekoesterde wensen gaan niet in vervulling. Ouders, die een gezin opbouwen worden getroffen door het verlies van een kind. Menig mens, door een onherstelbare ziekte getroffen, moet de moed en de kracht zien op te brengen tóch voort te gaan. Soms breekt het leven geheel aan stukken en moeten we van voren af aan beginnen. Op zulke ogenblikken heeft een mens al zijn kracht nodig om verder te gaan en het leven toch tot een overwinning te maken. Zo wordt het karakter van de mens beproefd.

Het leven is een mengeling van zonnenschijn en schaduw. Wij hebben onze blijde dagen, waarop we wandelen door groene weiden en rusten aan de oever van stille stromen en wij zijn dankbaar voor elke gelukkige dag. Ook komen er andere dagen, wanneer de regen op ons neergutst en we onze weg door de storm moeten zien te vinden. En we zouden

dit niet anders wensen: het zijn de donkere dagen die de kracht van de menselijke ziel ten volle doen ontplooiën. En juist door de geest van hen, die de strijd streden en overwonnen, is de wereld rijker en beter geworden.

Het is een eenvoudige waarheid, dat moeilijkheden ons helpen groeien, want als het leven altijd even gemakkelijk was, dan zouden wij allen geestelijke weekdieren worden. Maar tegenspoed heeft de neiging ons sterk te maken. Zoals ruw ijzer pas tot staal wordt door blootgesteld te worden aan het vuur van de hoogoven, zo wordt een mens pas waarlijk mens door het vuur van de tegenspoed. Niet degene, wiens leven gemakkelijk verliep, bezit doorgaans een vastberaden moed en een onoverwinnelijk geloof, maar juist hij, die "de duistere nacht van zijn ziel" leerde kennen en deze heeft overwonnen.

"Gezegend zijn zij die treuren, want zij zullen vertroost worden." Ik zou hieraan deze gedachte willen toevoegen: "want zij zullen vertroosters worden." Hij die anderen het best kan troosten is degene, die zelf door leed is heengegaan en daardoor het leed van anderen kan begrijpen. Hij die anderen geloof kan schenken is degene, die geworsteld heeft en zich zelf een geloof heeft opgebouwd. Er bestaat een tederheid, een vriendelijkheid en begrip, die uit smart worden geboren en vaak zijn zij die het meest hebben geleden het vriendelijkst van gemoed. Soms echter ontmoet men iemand, die door het leed werd geslagen en er volkomen door werd verpletterd; hij werd op die manier een van de problemen, die de wereld kent en heeft geen deel aan de oplossing er van. Ontmoet men iemand met een dappere geest, dan is het bijna altijd iemand die door grote moeilijkheden is heen gegaan en ze heeft overwonnen. Zo is de

wereld enorm gebaat bij hen, die getreurd hebben en toch dóór en boven hun ellende zijn uitgekomen; zij zijn nl. in staat anderen een meer waarachtige sympathie en liefde te geven.

Toen de Meester sprak: "Gezegend zijn zij die treuren, want zij zullen vertroost worden," dacht hij misschien niet zo zeer aan menselijke hulp - hoe schoon die ook moge zijn - hij dacht eerder aan de hulp, die van God komt. Dát is volgens mij de betekenis van deze Zaligspreking. Hij, die heeft ervaren, dat God in hem leeft als een nabije vriend, die in tijden van nood altijd aanwezig is, kent de vertroosting waarvan Jezus spreekt. Iedereen kan zich in tijden van voorspoed de Godheid als een milde Vader voorstellen, maar alleen hij, die door smartelijke ervaringen zijn eigen innerlijke kracht heeft ontdekt weet werkelijk, welke rijke schatten aan kracht en mededogen er binnen in hem schuilten.

Er bestaat geen strijd waaruit niet iets goeds kan voortkomen, ook al begrijpen wij de reden niet waarom dit of dat gebeurde en ook al kunnen we de weg niet zien. Daarom moeten we het leven aanvaarden, zoals het is en er van trachten te maken wat we kunnen en vooral zien hoeveel wij anderen van onszelf kunnen geven. Door onze schijnbare tegenspoed winnen wij aan rijkdom van geest, wordt ons geloof en onze moed sterker en onze sympathie en onze liefde dieper. Op die manier zetten wij tegenspoed om in overwinning en vinden we die vrede,"die alle begrip te boven gaat en die de wereld geven nòch nemen kan."

-Curtis Beach, Predikant
The Neighborhood Church of Pasadena, Cal.

vertaald uit: Sunrise Juni 1958.

